

[Litten Hansen.]

øst. Løbende og i den seneste tid med stedse stigende intensitet har man krampagtigt forsøgt at fastholde og forstærke billedet af Sovjetunionen som en sandsynlig og måske oven i købet snarlig angriber på fredelige lille Danmark. Man hører ustandselig om nødvendigheden af øgede militærudgifter både fra NATO-generaler og fra NATOs ministerrådsmøder, og høgene i dette folketing gør, hvad de kan for at skubbe på vognen.

Søværnet melder ustandselig om sovjetiske troppebevægelser i Østersøen, og når der er mangel på samme, er man ferm til at få øje på uidentificerede både i dette område.

SF, DKP og VS finder det altså fuldt berettiget at spørge, hvad regeringens planer for det danske militær i de kommende 2-8 år egentlig er. Når de 3 partier har sagt 2-8 år, henviser det naturligvis til, hvad der har været oplyst om de næsten totalt mørklagte forhandlinger. Vi ved ikke ret meget, og befolkningen ved endnu mindre. Vi ved, at venstre og centrumdemokraterne, og vist også de kristelige, har forlangt et 8-årigt forlig, og det hænger vistnok sammen med den vejledning for militærpolitik, som NATO har givet medlemslandene, og som hedder »Ministerial Guidance« fra 1975; denne løber nemlig til 1982.

Vi ved også, at de samme partier – ja, var de konservative egentlig ikke også med i den bunke – har pipet lidt op om at leve op til NATO-kravet om, at forsvarsudgifterne skulle øges til 5 pct. af bruttonationalproduktet. Men det fortæller ikke ret meget om, hvad det er, der skiller de forhandlende parter. Er det kun økonomi, eller er det også den overordnede målsætning? Måske. Men hvis det er, så kunne det da være meget rart at få at vide på hvilken måde. Selv om det ikke er lykkedes regeringen at hale et forlig i land inden denne forespørgsel, må den vel have en politik, nogle planer, som kan lægges frem her i folketinget.

Som bekendt er vi 3 partier om denne forespørgsel, og SF og DKP vil i øvrigt såvel som VS gøre rede for de respektive holdninger og synspunkter. Vi har sammen stillet denne forespørgsel netop for at give regeringen lejlighed til at informere os andre dydelige og ikke mindst befolkningen om, hvad der sker. Hvis forespørgslen har vanskeliggjort forligspartiernes forhandlinger, er det naturligvis aldeles utilsigtet.

Forsvarsministeren (Orla Møller):

Ved folketingets åbning den 5. oktober 1976 udtalte statsministeren, og jeg citerer fra fortryk af Folketingets Forhandlinger sp. 16:

»Vor sikkerhedspolitik bygger fortsat på medlemskabet i NATO.

Det nuværende forsvarsforlig udløber til april 1977. De hidtidige forhandlinger om en fornyelse af forliget har desværre endnu ikke ført til et resultat, men regeringen håber fortsat, at det vil være muligt at skabe bred enighed om et forlig, der kan videreføre den nuværende stabilitet omkring forsvarrets virksomhed.«

Disse bemærkninger gælder faktisk med fuld gyldighed den dag i dag.

Ved en drøftelse af dansk forsvar må det være naturligt at tage udgangspunktet i den sikkerhedspolitiske situation. Ud fra den betragtning, at et dansk forsvar isoleret næppe ville kunne dæmme op for mulige aggressioner i vor strategisk betydningsfulde del af Vesteuropa, valgte vi i 1949 at gå ind i en forsvarsalliance med en række andre vestlige lande. Siden da har Danmarks medlemskab af den nordatlantiske forsvarsalliance været vor garanti for landets sikkerhed. Regeringen ser da heller ikke i dag noget alternativ, som kan frembyde større sikkerhed end dette medlemskab, der jo også støttes af et meget stort flertal i dette ting. Det er uomtvisteligt, at Vesteuropa under NATOs hidtidige eksistens har gennemlevet en periode af fred og relativ sikkerhed og stabilitet.

Af mange grunde, bl.a. som følge af de østlige samfunds lukkede karakter, har vi begrænsede muligheder for at vurdere disse landes politiske hensigter, herunder meningen med det betydelige militære potentiel, der til stadighed opbygges på deres side. Nogle vil spørge, om situationen dog ikke har ændret sig i de senere år. Er vi ikke inde i en periode af afspænding? Er der ikke grundlag for at nedtrappe NATOs militære forsvarsevne? Det er rigtigt, at de seneste år har været præget af bestræbelser på at fremme afspændingen mellem øst og vest. NATO, der som bekendt har det dobbelte og ingenlunde selvmodsigende formål at virke afskrækkende mod aggression og at åbne for afspænding, har givet sin fulde støtte eller selv været initiativtager til sådanne afspændingsforøg. SALT-forhandlingerne, aftalerne på sikkerhedskonferencen i Helsingfors og konferen-